

pripovedke. Nekaj one luči je porabila žena kolarja Mar-kuška, kadar je hotela zakuriti v peči ali pa na ognjišču, nekaj so jih pa porabili, ko so si svetili po zimi, ko so hodili k zornicam k maši. Kako so pač lepo svetile v temni zimski noči!

V gozdu pa štrlí izmed mahovja star suh panj, na katerem so narasle male gobice — tu je rasla nekdam lepa, srebrnasta breza. Ne daleč od njega pripogiba k zemlji svoje tanke vejice nekoliko brez, to so potomke stare breze, katerim je dozdej prizanesla človeška roka. Ali za dolgo? Kdo vé? Osoda pač jednaka tudi one breze čaka.

Janko Barle.

Vida.

Ujčka teta Vido,
Mlado Vido, bistrovido.
Vsak večer ji ljubko peva,
V mehko pernico jo deva,
Čelo ji škropi z vodico.
Z blagoslovljeno rosico.
Angelj-varčku jo izroča
In Mariji priporoča.
In ko Vida sladko sniva,
Teta moli, ne počiva.

Ujčka teta Vido.
Mlado Vido, bistrovido.
Ko sladkó se je naspala,
Z angeljci se naigrala,
Posadi jo na koleno
In o Bogku z njo se meni.
Skrbno jo uči moliti,
Lépo križček narediti.
Pcítej teta pridno dela,
Ba je Vidi dosti jela.

Oj, ti drobna Vida,
Drobna Vida, bistrovida:
Da ne zabi Bogek nate,
Ti ne zabi tete zlate!

Naum.

